

Kúria
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.III.20.255/2014/3.

A Kúria jogtanácsos által képviselt felperesnek, dr. Tóth István által képviselt I. rendű, a személyesen eljáró II. rendű és IV. rendű alperes ellen, megtérítési igény érvényesítése iránt, a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság előtt 7.P.XXI.23.548/2010. szám alatt megindított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. október 8. napján meghozott 56.Pf.633.688/2013/7. számú jogerős ítéletével szemben, az I. rendű alperes 2013. december 19. napján 89. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelme folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 380.100 (háromszáznyolcvanezer-száz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felperes 2010. október 18. napján előterjesztett keresetében 3.801.451 forint, ennek 2010. február 8. napjától számított kamata megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest. Előadta, hogy 2005. január 1. napján a későbbi IV. rendű alperes az I. rendű alperes üzemben tartásában álló személygépkocsival saját hibás közlekedési balesetet okozott, amivel összefüggésben a Városi Bíróság jogerős ítéletével a büntetőjogi felelősségét is megállapította. Mindazonáltal irreleváns, hogy a büntetőbíróság milyen bűncselekményt állapított meg, a polgári jogi veszélyes üzemi felelősség mindenképpen terheli a károkozó gépkocsi tulajdonosát, illetve üzemeltetőjét. A baleset idején a jármű nem rendelkezett érvényes kötelező felelősségbiztosítással. A balesetben megsérült egyik személynek a felperes a 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet (R.) alapján 2008. december 16. és 2010. február 8. napja közötti időben összesen 3.701.451 forintot térített meg, és 100.000 forint kezelési költsége keletkezett. Az I. rendű alperes mint a gépjármű üzemben tartója felel a gépjármű üzemeltetése során okozott károkért (Ptk. 339. § (1), 345. § (1), 355. § (1), (4) bekezdés) függetlenül attól, hogy a gépjárművet ki vezette, illetve hogy rendelkezett-e kötelező gépjármű

felelősségbiztosítással. Másodlagosan a keresetét a jogalap nélküli gazdagodás (Ptk. 361. § (1) bekezdés) szabályára alapította. Utóbb a keresetét - az I. rendű alperes előadására tekintettel - kiterjesztette a II. rendű alperesre, a Zrt-re (III. rendű alperes, a továbbiakban: bank), és a gépjármű tulajdonjoga függvényében vagylagosan kérte marasztalásukat, illetve a IV. rendű alperesre, mert ő nem volt jogosult a gépjármű használatára. Az I. rendű alperes elévülési kifogását alaptalannak minősítette, mert részéről az első teljesítés 2008. december 16. napján történt, követelése ekkor vált esedékessé, ehhez képest az elévülés nem következhetett be.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte vitatva mind a jogalapot, mind az összezszerűségeket. Elsődlegesen elévülésre hivatkozott utalva a káresemény idejére. Másodlagos védekezése szerint a gépkocsi a baleset időpontjában már nem képezte a tulajdonát, mert azt eladta a későbbi II. rendű alperesnek. Az adásvétel körülményeire azonban nem tudott nyilatkozni azzal az indokolással, hogy a szerződés már nincs meg. Harmadlagos hivatkozása szerint a R. nem terjed ki a szándékos bűncselekménnyel okozott kárra, ezért az igény közvetlenül a károkozóval szemben érvényesíthető.

A IV. rendű alperes a kereset elutasítását kérte arra alapozva, hogy a cselekményért a büntetését már megkapta. Azt nem vitatta, hogy a balesetet ő okozta. A károsultnak fizetett összeg az állapotához képest megfelelő, de ahhoz, hogy a IV. rendű alperes fizesse ki, eltűlzott.

A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság - 2013. február 27. napján 81. sorszámon kiegészített - 2012. október 17. napján meghozott 7.P.XXI.23.548/2010/63. számú ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.801.451 forintot, ennek 2010. február 8. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 190.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak az adóhatóság felhívására 228.087 forint illetéket. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a IV. rendű alperesnek 1.295 forint perköltséget.

A felperes keresetét a Ptk. 559. § (1), 567. § (3) bekezdése, a R. 1. § b) pontja, 2. § (1), 7. § (1), 8. § (1), 14. § (1), 15. § (1), (7) bekezdései, az 1. számú melléklet 9. (3) a) pontja, a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (KRESZ) 3. § (1) bekezdése keretében vizsgálta.

A Pp. 163. § (2) bekezdése alapján tényként állapította meg, hogy a

károkozó gépjármű a baleset idején nem rendelkezett érvényes kötelező felelősségbiztosítással, továbbá, hogy a IV. rendű alperes megszegte a KRESZ 3. § (1) bekezdés c) pontját, és e szabályszegéssel okozati összefüggésben következett be a baleset, ami miatt a felperes a károsultnak összesen 3.701.451 forint kártérítést fizetett meg, és a kár rendezése során 100.000 forint kezelési költsége keletkezett. A felelősségbiztosítási szerződéssel nem rendelkező tulajdonost/üzembentartót terhelő megtérítési kötelezettség a felperes által teljesített kárfizetés időpontjában vált esedékessé, ezért az I. rendű alperes elévülési kifogását alaptalannak minősítette. A követelés bírósági úton történő érvényesítésével az elévülés megszakadt (Ptk. 326. § (1) bekezdés). Az I. rendű alperes ellenkérelmét arra alapította, hogy a gépjárművet a balesetet megelőzően eladta a II. rendű alperesnek. A II. rendű alperes (akkor még tanúvallomásában) elismerte, hogy a gépjárművet a balesetet megelőzően az I. rendű alperes a birtokába adta, azonban vitatta, hogy a tulajdonjogot is megszerezte volna. Az I. rendű alperes a gépjármű finanszírozása érdekében a bankkal kölcsönszerződést kötött. A gépjármű tulajdonosaként és üzembentartójaként az I. rendű alperest jegyezték be a forgalmi engedélybe. A bank felé az I. és II. rendű alperesek a kölcsön átvállalásának szándékát nem jelezték, a gépjármű elidegenítéséhez a bank írásbeli hozzájárulást nem adott. A Pp. 4. § (2) bekezdésére utalva az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy határozatának meghozatalában a büntetőítélet tényállása nem köti, így az sem, hogy a büntetőítélet olyan megállapítást tett, miszerint a gépjármű az I. rendű alperes nevéen volt, de a II. rendű alperes tulajdonát képezte. A bizonyítás adatai alapján ugyanis arra a következtetésre jutott, hogy a gépjármű tulajdonosa a baleset időpontjában az I. rendű alperes volt, aki azt szóbeli megállapodás alapján a káreseményt megelőzően a II. rendű alperes használatába adta. Tervezték ugyan adásvételi szerződés megkötését, de ez végül is nem történt meg. A bank 2004. november 19. napján kelt nyilatkozatával a finanszírozásra kötött szerződést azonnali hatállyal felmondta, egyidejűleg gyakorolta a vételi jogát. A vételi jog gyakorlásával a Ptk. 214. §-ának megfelelően adásvételi szerződés jött létre a bank és az I. rendű alperes között, azonban a Ptk. 117. § (2) bekezdése értelmében a tulajdonjog megszerzéséhez ingó dolog esetén annak átadása is szükséges. Az I. rendű alperes azonban a gépjárművet a felmondásban rögzített időpontig (2004. december 3.) nem adta a bank birtokába. A bank 2005. május 9. napján vette át a gépkocsit a rendőrség képviselőjétől, és tulajdonjogát 2005. július 14. napján jegyezték be a járműnyilvántartásba, vagyis a bank a gépkocsi tulajdonjogát csak a káresemény után szerezte meg. A felelősségbiztosítási szerződés megkötésére a gépjármű tulajdonosa, vagy a telephely szerinti ország hatóságai által kibocsátott okiratba bejegyzett üzembentartója jogosult és kötelezett. Baleset idején az I. rendű alperes tulajdonában állt a gépkocsi, amelynek nem volt bejegyzett üzembentartója, így az I. rendű alperest

terhelte a felelősségbiztosítási szerződés megkötése és a folyamatos díjfizetéssel hatályban tartása. A felperes megtérítési igényt tehát az I. rendű alperessel szemben érvényesíthet a felelősségbiztosítási szerződés megkötésére vonatkozó jogszabályon alapuló kötelezettség elmulasztása miatt. Ezen alapult a II. rendű alperessel szembeni kereset elutasítása. Ugyancsak hiányzott a IV. rendű alperessel szemben is a megtérítési ok (R. 1. számú melléklet 9. (3) a) pont), ezért a vele szembeni keresetet is alaptalannak találta az elsőfokú bíróság.

Sem a büntetőügyben, sem a kártérítés iránti perben nem volt arra nézve bizonyíték, hogy a sértett a gépjármű körül tartózkodó károkozó tömegnek részese lett volna, a gépjármű és utasai inzultálásában közreműködött volna. Ezért a Ptk. 343. §-ára történő I. rendű alperesi hivatkozás nem vezethetett eredményre. A IV. rendű alperes a sértett vagyoni és nem vagyoni kárát nem egy általa megvalósított jogtalan támadás elhárítása során okozta. A felperes köteles volt a felelősségbiztosítással nem rendelkező gépjármű üzemeltetése során előidézett káresemény okozta kárt megtéríteni.

A II. és IV. rendű alperesek a kereset összegszerűségét nem vitatták, bár az utóbbi a saját anyagi helyzetéhez képest eltúlzottnak találta. Az alperesek a felperes oldalán felmerült kezelési költséget nem vitatták. Az I. rendű alperes a kárkifizetés okszerűségét és összegszerűségét vitatta, csakúgy mint az alkalmazott kármegosztást. A felperes tanúvallomások és orvosszakértői vélemény alapján kötött egyezséget a károsulttal, melyben 2.000.000 forint nem vagyoni és 130.000 forint vagyoni kár megtérítését vállalta. A felperes a R. alapján jogosult volt az általa teljesített térítést a tulajdonossal/üzembentartóval szemben érvényesíteni. Az I. rendű alperes nem jelölte meg, hogy a keresetben kimunkált tételek közül melyiket és milyen okból vitatja, e körben bizonyítási indítványa sem volt. Mivel az elsőfokú bíróság kétséget kizáróan megállapíthatónak találta a felperes elsődleges keresetének jogalapját és összegszerűségét, az I. rendű alperest a keresetnek megfelelően marasztalta.

A késedelmi kamatról a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján határozott, míg a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, az illetékekről szóló törvény 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés d) pontja, 42. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és kereset elutasítása érdekében az I. rendű alperes fellebbezett.

A Fővárosi Törvényszék 2013. október 8. napján meghozott 56.Pf.633.688/2013/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 95.000 forint másodfokú perköltséget. Rendelkezése szerint az I. rendű alperes által le nem rótt 304.100

forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékok okszerű mérlegelésével a tényállást helyesen állapította meg, és abból az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló jogi következtetést vont le. Döntése indokaival is egyetértett. A fellebbezésben írtak miatt kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 117. § (2) bekezdésének helytálló felhívása és mindenben megfelelő alkalmazása mellett helyesen állapította meg, hogy a bank a perbeli gépjármű tulajdonjogát csak a káresemény után szerezte meg. A tulajdonjog átszállásának időpontja tekintetében nem a bank korábbi nyilatkozatának volt jelentősége, hanem annak, hogy a jogkérdést a Ptk. 117. § (2) bekezdése miként rendezi. Maga az I. rendű alperes sem jelölte meg azt a konkrét szerződéses rendelkezést, amely alapján a tulajdonátszállás a birtokbavétel előtt már megtörtént volna. Alaptalannak találta az I. rendű alperes jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását is. A Pp. 4. § (2) bekezdése szerint ha a jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Ha a bíróság jelen perben a IV. rendű alperes javára jogos védelmi helyzet fennállását állapítaná meg, úgy közvetve azt is meg kellene állapítani, hogy a IV. rendű alperes nem követte el a jogerős ítéletben terhére rótt bűncselekményt. Erre pedig a jogszabályi tilalom folytán nincs lehetőség.

Nem volt jelentősége, hogy az I. rendű alperes nem adott engedélyt a IV. rendű alperesnek a gépjármű vezetéséhez, mivel a felperes által kifizetett kárt az I. rendű alperes mint üzembentartó tulajdonos volt köteles megtéríteni a R. 15. § (7) bekezdése alapján, függetlenül attól, hogy tudott-e a IV. rendű alperes részéről történt gépjárművezetésről. A másodfokú bíróság szerint a felajánlott bizonyítás mellőzése indokolt volt. Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a szükséges mértékben feltárta, ennek során eljárási szabályt nem sértett. Indokolási kötelezettségének is eleget tett. A perköltségről a Pp. 239. §-a, 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján rendelkezett.

Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen - tartalma szerint - a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte és a kereset vele szembeni elutasítását, másodlagosan az első- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett az eljárás bíróságokat új eljárás lefolytatására kérte utasítani. Álláspontja szerint az eljárás bíróságok tévesen értékelték a Pp. 4. §-ának és a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 417. § (3) bekezdésének viszonyát. Ha egy polgári perben a bizonyítás eredménye azt látszik alátámasztani, hogy az ügyel kapcsolatban álló büntetőbírószá-
bírószá-
bírószá-

jogerős ítélet valamely okból téves, vagy törvénysértő, a polgári perben eljáró bíróság nem teheti meg, hogy olyan bizonyítást, amelynek eredményeként várható lehetőségként számba jön az, hogy a büntetőbíróság ítélete téves vagy jogszabálysértő, arra hivatkozva utasítja el, miszerint a Pp. 4. §-a értelmében nem állapíthatja meg, a terhelt nem követte el a bűncselekményt. Ez a polgári perrendtartás szabad bizonyításon alapuló rendszerével ellentétes. Az ügyben eljáró bíróságok nem tették lehetővé az I. rendű alperesnek, hogy perbeli állításait bizonyítsa, jóllehet az I. rendű alperes több irányú védekezése folytán - siker esetén - ez alkalmas lehetett volna a kárfelelősség alóli mentesüléshez, vagy jelentős sértetti közrehatás megállapításához. Az eljáró bíróságok nem vizsgálták a kár bekövetkezésében a sértettek elháríthatatlan magatartásának, vagy közrehatásának jogi lehetőségét, és ez a Ptk. 339. §-ába ütköző anyagi jogszabálysértés. Emellett az I. rendű alperest megfosztották a perdöntő jelentőségű tények bizonyítási lehetőségétől. Amennyiben a polgári perben eljáró bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményeként azt észleli, hogy a büntetőügyben hozott határozat téves, jogszabálysértő, vagy olyan bizonyíték merül fel, amely a büntetőügyben hozott határozat megváltoztatását eredményezheti, nemcsak jogosultsága, de kötelessége is az ezzel kapcsolatos intézkedés és szignalizáció megtétele a Be. 417. § (3) bekezdése alapján. Alapvető törvénysértésnek minősítette, hogy a per szempontjából lényeges bizonyítást - indítványa ellenére - azért utasították el a bíróságok, mert téves jogértelmezésük folytán a büntetőügy tényállásával szemben nem lehet bizonyítani. A gépjármű törzskönyvének rendszerbe állításával a gépjármű feletti tulajdonosi hatalmat a törzskönyv jelképezi, ez a törzskönyv pedig a bank tulajdonában és birtokában volt. A bank a jóhiszemű pervitel szabályait is figyelembe véve konkrét és határozott nyilatkozatot tett arra, hogy a baleset időpontjában a gépjármű a tulajdonában volt. Csak a perbevonása után változtatta meg a nyilatkozatát. A R. 1. számú melléklet 9. (3) pontja teljes mértékben kizárja a felperes igényének érvényesíthetőségét az I. rendű alperessel szemben, az ezzel kapcsolatos - a jogszabály tartalmával ellentétes - álláspontjukat a bíróságok nem indokolták meg kellően.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem szerint a jogerős ítélet a Pp. 4. §-át jogszabálysértően alkalmazta, és tévesen állapította meg, hogy a káresemény idején ki volt gépkocsi tulajdonosa. A Kúria a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem alapos.

A jogerős ítélet felülvizsgálatára a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód, a perben támadott

jogerős ítélet azonban nem jogszabálysértő.

A Városi Bíróság jogerős ítélettel állapította meg a IV. rendű alperes bűnösségét közúti veszélyeztetés büntettségében. E bűncselekmény sértettjét kártalanította a felperes, minthogy a károkozó gépjárműre a károkozás idején érvényes kötelező felelősségbiztosítás nem állt fenn. A polgári perben lefolytatandó bizonyítás kereteit meghatározza az a jogvita, amiben a felek a bíróság döntését kívánják. A perbe vitt jogvita tárgya pedig az volt, hogy a felperes az általa megjelölt alperesek közül kivel szemben érvényesítheti a követelését, ami amiatt keletkezett, hogy a kötelező felelősségbiztosítással nem rendelkező járművel harmadik személynek okozott kárért a felperes állt helyt. A Pp. 4. § (2) bekezdése kimondja, hogy ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Az I. rendű alperes védekezése azt célozta, hogy a bíróság állapítsa meg, a IV. rendű alperes jogos védelmi helyzetben volt. A jogos védelem büntetethőséget kizáró ok (a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 22. § f) pont, 29. §), tehát a büntetőeljárásban a IV. rendű alperes felmentéséhez kellett volna hogy vezessen, ha az állapítható meg: jogos védelmi helyzetben volt. Amire tehát az I. rendű alperes védekezése irányult, olyan bizonyítást igényelt, ami nem a R. szerint a felperes megtérítési igényével (annak jogalapjával és összecszerűségével), hanem a IV. rendű alperes büntetőjogi felelősségével állt kapcsolatban, ami viszont nem képezte a perbe vitt jogvita tárgyát. A Pp. 4. § (2) bekezdése folytán a jogerős ítéletnek a büntetőjogi felelősséget kimondó rendelkezése köti a polgári perben eljáró bíróságot. A Pp. 4. § (1) bekezdése szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti. Ez történt akkor, amikor a büntetőítélet tényállásával szemben az első- és másodfokú bíróság állást foglalt abban a tárgyban, hogy a káresemény idején a gépkocsi kinek a tulajdonában állt. A Be. 417. § (3) bekezdése szerint ha bármely bíróság, más hatóság vagy hivatalos személy a hivatali hatáskörében azt észleli, hogy büntetőügyben a terhelt sérelmére felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló törvénysértés történt, köteles erről a legfőbb ügyészt értesíteni. Ez a rendelkezés azonban nem azt jelenti, hogy a büntetőeljárás keretein kívül egy polgári perben a jogvita tárgyához nem kapcsolódó bizonyítást kellene lefolytatni annak érdekében, hogy az arra jogosult a büntetőügyben felülvizsgálati indítvánnyal élhessen. Az elsőfokú bíróság tehát nem mulasztott, amikor az I. rendű alperes indítványára a „jogos védelmi” helyzet tisztázására bizonyítást nem folytatott le. Mindazonáltal az elsőfokú bíróság megkeresett bíróság útján elrendelte a bűncselekmény sértettjeinek tanúkénti kihallgatását, és a felperes nem volt elzárva attól a lehetőségtől, hogy a bűncselekmény megvalósulásának körülményeit, a sértettek által tanúsított magatartást kérdések indítványozásával megpróbálja feltárni.

A felperes követelésének összecszerűsége a bizonyítás lefolytatását követően polgári perben megkötött és a bíróság jogerős végzésével jóváhagyott egyezsége alapul, mely egyezésnek ugyanaz a hatálya mint a bírói ítéletnek (Pp. 148. § (4) bekezdés). Meg kell jegyezni, hogy az egyezés annak alapulvételével jött létre, hogy a károsult közrehatása miatt, a felmerült kárából 20%-ot viselni tartozott.

Végül a felülvizsgálati kérelem szerint téves volt az a ténymegállapítás, miszerint a balesetet okozó jármű a káresemény idején az I. rendű alperes tulajdonát képezte. Eltekintve attól,

hogy az I. rendű alperes a per kezdetén azt adta elő, hogy a gépkocsi tulajdonjogát a II. rendű alperesre átruházta, a per későbbi szakaszában már ezzel alapvetően ellentétesen arra hivatkozott, hogy a vételi jog gyakorlása folytán a károkozaskor a gépkocsi már a bank tulajdona volt, tényyszerűen az I. rendű alperes nem tudta bizonyítani, hogy a gépkocsi tulajdonjogát a II. rendű alperesre átruházta volna. A bank tekintetében pedig az első- és másodfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vételi jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozat megtételével a tulajdonjog átruházása még nem történt meg, ahhoz szükséges volt a dolog átadása (Ptk. 117. § (2) bekezdés). A bank a gépkocsi birtokát pedig hónapokkal a káresemény után szerezte meg.

Az I. rendű alperes - mint a gépjármű tulajdonosa - elmulasztotta a felelősségbiztosítási szerződés fenntartását, és ennek jogkövetkezménye, hogy a felperes a 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet alapján eredményesen háríthatja át az általa teljesített megtérítést az I. rendű alperesre.

A jogerős ítélet tehát a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A felperesnek a felülvizsgálati eljárásban igazolt költsége nem volt, e tárgyban rendelkezni nem kellett. Az I. rendű alperes költségmentessége folytán a le nem rótt felülvizsgálati illetéket az állam viseli (Itv. 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §).

Budapest, 2014. április 23.

. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke Dr. Madarász Anna s.k. előadó
bíró Dr. Szűcs József s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő